

Sygn. akt I ACa 468/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz (spr.)
Sędziowie :	SA Elżbieta Karpeta SA Zofia Kawińska-Szwed
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. Ż.

przeciwko Skarbowi Państwa-Prezesowi Sądu Rejonowego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...) i Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt I C 102/12,

- 1) oddala apelację;
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz adwokat B. Z. 3 321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) złotych w tym 621 (sześćset dwadzieścia jeden) złotych podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 468/14

UZASADNIENIE

Powód w nadanym dnia 9 sierpnia 2011 r. pozwie, po ostatecznym oznaczeniu strony pozwanej, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego w (...) oraz Dyrektorów Zakładu Karnego w (...), Zakładu Karnego w (...), Zakładu Karnego w (...), Aresztu Śledczego w (...), Zakładu Karnego w (...), Aresztu Śledczego w (...) i Zakładu Karnego w (...), 200000,-zł za przewlekłość postępowania w sprawach prowadzonych przez Sąd Rejonowy w (...) oraz za naruszenie jego dóbr osobistych powoda i wywołanie rozstroju zdrowia psychicznego przez niewłaściwe warunki bytowe w jednostkach penitencjarnych i przez nieudzielenie mu w nich fachowej pomocy psychologicznej, psychiatrycznej i lekarskiej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Zarzucił, że nie doszło do zaistnienia przesłanek jego odpowiedzialności, a nadto podniósł zarzut przedawnienia co do roszczeń wywodzonych z pobytu powoda w jednostkach penitencjarnych przed 9 sierpnia 2009 r.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił powództwo i przytoczył następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

W prowadzonej przeciwko powodowi sprawie Sądu Rejonowego II K 365/08 w (...), akt oskarżenia wpłynął w dniu 16 grudnia 2008 r. Wobec powoda stosowano dozór policji, jednak powód uchylał się od niego, nie stawił się też na wezwania Sądu, który w związku z tym 18 sierpnia 2009 r. zastosował wobec niego tymczasowe aresztowanie i zarządził jego poszukiwanie listem gończym. Dnia 24 września 2009 r. powód został zatrzymany, a po przeprowadzonej 14 października 2009 r. rozprawie tymczasowe aresztowanie uchylono. Kolejne rozprawy wyznaczone były na 15 grudnia 2009 r., 19 lutego 2010 r., 16 kwietnia 2010 r., 23 lipca 2010 r., 10 września 2010 r. i 29 października 2010 r. Odroczenia rozpraw wynikały z niestawiennictwa świadka oraz z powodu potrzeby zasięgnięcia opinii biegłego, który to dowód został dopuszczony na ostatnim z powyższych trzech terminów rozpraw. Dnia 14 grudnia 2010 r. zapadł wyrok uniewinniający powoda od zarzucanego mu czynu.

W dniu 13 października 2009 r. przeciwko powodowi skierowany został do Sądu Rejonowego w (...) akt oskarżenia, zarejestrowany pod sygnaturą II K 775/09. Wobec powoda nie stosowano w niej żadnego środka zapobiegawczego. Termin pierwszej rozprawy został wyznaczony na 19 listopada 2009 r. Na rozprawę powód nie stawił się, wobec czego odroczone ją na 15 grudnia 2009 r. Z powodu konieczności przesłuchania świadków kolejne rozprawy wyznaczono na 28 stycznia 2010 r. i 11 marca 2010 r., kiedy zapadł wyrok skazujący, uchylony dnia 29 czerwca 2010 r. przez Sąd Okręgowy w Katowicach. W sprawie zarejestrowanej pod sygnaturą II K 680/10 pierwszą rozprawę wyznaczono na 26 października 2010 r., następne zaś odbyły się 21 grudnia 2010 r., 8 lutego 2011 r. i 8 kwietnia 2011 r. Na rozprawach przesłuchano szereg świadków, zaszła też konieczność zasięgnięcia opinii biegłych. Dnia 13 czerwca 2011 r. przesłuchano świadka i w oczekiwaniu na opinię rozprawę odroczone na 29 sierpnia 2011 r., biegły jednak nadesłał opinię dopiero 25 października 2011 r. Niestawiennictwo jednego z oskarżonych spowodowało konieczność odroczenia rozprawy wyznaczonej na 21 listopada 2011 r., a kolejna rozprawa wyznaczona została na 16 grudnia 2011 r. W tymże dniu wydano wyrok skazujący.

Powód przebywał w następujących zakładach karnych i aresztach śledczych: w (...) od 2 marca do 21 września 2005 r., w (...) od 31 stycznia do 5 lutego 2002 r., od 22 listopada 2006 r. do 27 marca 2007 r. i od 22 sierpnia 2007 r. do 28 sierpnia 2008 r., w (...) od 27 marca do 18 lipca 2007 r., w (...) od 24 września do 14 października 2009 r., od 16 lutego do 17 marca 2010 r., od 18 marca do 28 grudnia 2011 r. i od 20 czerwca do 25 lipca 2012 r., w (...) w Oddziale (...) Szpitala Zakładu od 9 stycznia do 18 czerwca i od 3 września do 23 października 2012 r. oraz w (...) od 17 marca 2010 r. do 18 marca 2011 r., ostatnio zaś – w (...).

W październiku 2008 r. w Areszcie Śledczym w (...) przeprowadzona została przez sędziego penitencjarnego wizytacja; sędzia pozytywnie ocenił jednostkę i stwierdził, że warunki bytowe osadzonych nie budzą żadnych zastrzeżeń.

W Zakładzie Karnym w (...) powód przebywał w celu diagnostyki i leczenia zapalenia wątroby typu C. Leczony był tam interferonem i rybawiryną. W trakcie pobytu nie zgłaszał istotnych dolegliwości, a tolerancja na podawane leki była dobra. W Zakładzie tym nie były wydawane decyzje o osadzeniu go w warunkach, w których powierzchnia przypadająca na osadzonego wynosi poniżej 3 m², a wentylacja i oświetlenie w celach i spełniało wymogi normatywne.

Podczas pobytu powoda w Zakładzie Karnym w (...) Dyrektor 18 marca 2010 r. podjął decyzję o umieszczeniu go na okres od 18 marca do 1 kwietnia 2010 r. w warunkach, w których przypadająca na osadzonego powierzchnia celi jest mniejsza niż 3 m⁽²⁾. Po uzyskaniu zgody sędziego penitencjarnego 1 kwietnia 2010 r. wydał kolejną decyzję, przedłużającą pobyt powoda w na takich warunkach do 15 kwietnia 2010 r. W tym czasie powodowi zapewniono dłuższe o pół godziny spacerowanie i korzystanie z dodatkowych zajęć kulturalno-oświatowych. Podczas jego pobytu w tej jednostce opiekę medyczną nad nim sprawowała Służba Zdrowia (...) ZOZ, w której go diagnozowano i leczono, między innymi na zapalenie wątroby. Powód w tym Zakładzie nie zgłaszał nigdy lekarzom w ambulatorium skarg na warunki bytowe.

W Zakładzie Karnym w (...) funkcjonuje ambulatorium. Podczas przeprowadzonej na początku 2012 r. kontroli sanitarno-epidemiologicznej nie stwierdzono żadnych uchybień. Wychowawca powoda w tej jednostce otrzymał nigdy od powoda skargi lub wniosku dotyczącego warunków bytowych. Powód przebywał tam w celi w nowym pawilonie, z nowym sprzętem kwaterunkowym i nową łazienką. W budynku tym nie ma cel dla osób palących wyroby tytoniowe.

U powoda rozpoznano nieprawidłową osobowość i zaburzenia adaptacyjne, co nie stanowi choroby psychicznej. Pobyt powoda w jednostkach penitencjarnych nie wywołał u niego żadnej choroby psychicznej ani nie spowodował u niego uszczerbku na zdrowiu psychicznym.

Odbywanie kary pozbawienia wolności w przeludnionych celach, w których występuje wilgoć i grzyb oraz w których brak jest wentylacji, może stanowić przejaw poniżającego traktowania, prowadzącego do naruszenia godności osób pozbawionych wolności, może więc uzasadniać żądanie zadośćuczynienia na podstawie art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c.

Przewidzianymi w art. 24§1 k.c. przesłankami odpowiedzialności, które muszą być spełnione łącznie są: istnienie dobra osobistego, jego naruszenie i bezprawność działania sprawcy. Spełnienie pierwszych dwóch przesłanek wykazać musi poszkodowany, jego rzeczą jest więc przede wszystkim określić, w jakich swoich odczuciach lub w jakich konkretnie dobrach osobistych został dotknięty oraz na czym polega naruszenie, a także okoliczności te udowodnić.

W myśl art. 417§1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodnie z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa.

Biorąc pod uwagę czas, w którym powód przebywał w Zakładzie Karnym w (...), w Zakładzie Karnym w (...) (do dnia 28 sierpnia 2008 r.) i w Areszcie Śledczym w (...) (do 18 lipca 2007 r.), należało rozważyć zarzut przedawnienia. Żądanie przewidzianego w art. 448 k.c. zadośćuczynienia podlega badaniu w ramach reżimu deliktowego. Zgodnie z art. 442⁽¹⁾§1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Skoro krzywdą powoda miało być naruszenie przez pozwanego jego dobra osobistego w postaci godności oraz zdrowia, to niewątpliwie jest, że musiał o niej wiedzieć przez cały okres pobytu w wymienionych wyżej jednostkach penitencjarnych; musiał też wiedzieć, kto jego dobra naruszył, a zatem jest osobą obowiązaną do naprawienia szkody. Skoro pozew złożony został dopiero w dniu 9 sierpnia 2011 r., za słuszny należało uznać zarzut przedawnienia roszczeń wynikających ze zdarzeń, które miały miejsce przed dniem 9 sierpnia 2009 r. Do rozpoznania pozostały więc roszczenia za okres nieprzedawniony.

Powód nie wykazał, by działania personelu w Zakładzie Karnym w (...) naruszyły jego dobra osobiste, poprzestając na twierdzeniach, którym przeczyły zeznania przesłuchanych świadków. Powód w tej jednostce penitencjarnej miał zapewnioną opiekę lekarską, a jego wychowawca nie otrzymał od niego nigdy jakiegokolwiek skargi. Powód był tam osadzony w nowej części, wyposażonej w nowy sprzęt. W budynku tym nie ma części dla palących papierosy.

Roszczenia związane z warunkami pobytu w Areszcie Śledczym w (...) związane były z nieudzieleniem należytej opieki lekarskiej oraz psychologicznej. Postępowanie dowodowe tego nie potwierdziło. Dokumentacja medyczna powoda nie wskazywała na to, by powodowi utrudniono kontakt z więzienną służbą zdrowia lub psychologiem. Powód zresztą

nawet nie skonkretyzował, na czym nienależytej opieki medyczna miałaby polegać, nie można więc przyjąć, iż wykazał jakiegokolwiek w tej materii naruszenia.

W Zakładzie Karnym w (...) powód przebywał w szpitalnym Oddziale (...) tego Zakładu, gdzie wdrożona była farmakoterapia i gdzie powód nie zgłaszał istotnych odbiegających od normy dolegliwości.

Wyposażenie okien w dodatkowe zabezpieczenia (tzw. blendy) nie stanowi działania bezprawnego, ponieważ jest to element pełnego systemu ochrony, stosowany w zakładach karnych typu zamkniętego oraz aresztach śledczych, aby osadzeni nie mieli możliwości kontaktu ze światem zewnętrznym lub innymi osadzonymi. Zabezpieczenie to wynika z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 października 2003 r. w sprawie sposobów ochrony jednostek organizacyjnych służby więziennej.

W Zakładzie Karnym w (...) w okresie 18 marca do 15 kwietnia 2010 r. powód przebywał w celi w warunkach, w których przypadająca na jednego osadzonego powierzchnia była mniejsza niż 3 m². Działanie takie mogłoby zostać uznane za bezprawne, gdyby nie zostały spełnione wymogi wynikające z art. 110§ 2b i 2c k.k.w. Te jednak zostały zachowane, czas pobytu w takich warunkach nie przekroczył bowiem 28 dni, zachowano ustawowe minimum (2 m²), decyzje Dyrektora Zakładu były indywidualne i zdeterminowane przekroczeniem pojemności tej jednostki, a decyzja o przedłużeniu pobytu w takich warunkach poprzedzona została zgodą sędziego penitencjarnego.

Jak wynikało z opinii psychiatrycznej, pobyt powoda w jednostkach penitencjarnych nie wywołał u niego żadnej choroby psychicznej ani nie spowodował uszczerbku na jego zdrowiu psychicznym, a zatem i w tym zakresie roszczenia jego nie zostały udowodnione.

Powód nie udowodnił twierdzenia, że w jednostkach penitencjarnych, w których przebywał, doznał innych dolegliwości, takich jak mogący naruszać dobra osobiste brak należytych warunków higienicznych i sanitarnych, oraz że był narażony na złośliwości ze strony służby więziennej, także w zakresie nieprzedawnionych roszczeń zatem powództwo wywodzone z pobytu w jednostkach penitencjarnych podlegało oddaleniu.

Powód nie wskazał on żadnych konkretnych okresów, w których miałyby dojść do przewlekłości w sprawach II K 680/10 (II K775/09) i II K 365/08 Sądu Rejonowego w (...), a analiza akt tych spraw wskazała, że do żadnej przewlekłości nie doszło. Przerwy pomiędzy terminami poszczególnych rozpraw nie były znaczne, a prowadzący sprawy sędziowie w przerwach pomiędzy rozprawami podejmowali niezbędne czynności. Na czas trwania tych spraw miały wpływ takie okoliczności, jak niestawiennictwo oskarżonego i świadków, konieczność oczekiwania na opinie biegłych oraz uchylenie wyroku w jednej z nich i jej przekazanie do ponownego rozpoznania. Powód wiązał z przewlekłością postępowań swój wywołany pozbawieniem wolności uszczerbek na zdrowiu psychicznym, jednak w sprawie akt II K 680/10 nie stosowano wobec niego środka zapobiegawczego w ogóle, a w sprawie II K 365/09 okres tymczasowego aresztowania wynosił jedynie 21 dni i związany był z koniecznością obecności powoda na pierwszej rozprawie; pozbawienie powoda w czasie trwania tych postępowań wolności wynikało z odbywania przezeń kar orzeczonych za inne przestępstwa. Z tej zatem przyczyny, niezależnie od tego, że pobyt w jednostkach penitencjarnych nie wywołał u powoda żadnej choroby psychicznej ani nie spowodował uszczerbku na jego zdrowiu psychicznym, powództwo i w tym zakresie należało oddalić.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach przywołał Sąd normy art. 102 k.p.c. oraz §19 w związku z §6 pkt 6 i §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W apelacji od opisanego wyżej wyroku powód zarzucił obrazę art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. oraz obrazę art. 233§1 k.p.c. i art. 322 k.p.c. i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku przez uwzględnienie jego powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji; wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie w

postępowaniu apelacyjnym dowodu z potwierdzenia nadania przez niego korespondencji urzędowej na okoliczność faktycznej daty wniesienia pozwu.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, podniesione w niej zarzuty uznać przyjdzie bowiem za chybione.

W pierwszym rzędzie odnieść się wypadnie do zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym wniosku o dopuszczenie dowodu z potwierdzenia nadania w Zakładzie Karnym w (...) korespondencji urzędowej, który to dowód wykazać miał, że pozew wniesiony został już w dniu 29 listopada 2010 r., co w sposób oczywisty przekładać by się musiało na inną datę początkową biegu przedawnienia. Zarzut przedawnienia części roszczeń podniesiony został już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, nic zatem nie stało na przeszkodzie, by dowód ów zaprezentować już wówczas, to zaś prowadzić musiało do pominięcia go jako spóźnionego. Na marginesie już tylko zatem zasygnalizować warto, że dołączona do apelacji kopia przyjęcia przez administrację Zakładu Karnego w (...) korespondencji kierowanej przez powoda do Sądu Okręgowego w Katowicach świadczyć może jedynie o tym, że powód w dniu 29 listopada 2010 r. jakieś pismo do Sądu Okręgowego w Katowicach wysłał, nie mógł być to jednak pozew ze sprawy niniejszej, ten bowiem opatrzony został przez samego powoda datą 9 sierpnia 2011 r.

Zarzut obrazy art. 322 k.p.c. pozbawiony jest jakichkolwiek podstaw, norma ta stanowi bowiem jedynie, że przy braku możliwości ścisłego udowodnienia wysokości żądania sąd może zasądzić na rzecz osoby dochodzącej zapłaty odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. W sprawie niniejszej norma ta w ogóle nie miała zastosowania, sięgnięcie do niej możliwe jest bowiem tylko wtedy, gdy samo żądanie pozwu jest co do zasady usprawiedliwione, trudności nastęrcza jedynie określenie wysokości tego żądania, Sąd Okręgowy tymczasem (trafnie, o czym dalej) nie zaakceptował samej zasady powództwa.

Nie sposób nadto podzielić tezy, jakoby Sąd Okręgowy nie rozważył wszystkich okoliczności sprawy. Analiza postępowania pierwszoinstancyjnego i motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku wręcz przeciwnego: Sąd Okręgowy zbadał i poddał wnikliwemu rozważeniu wszystkie okoliczności sprawy, w tym w szczególności tok postępowań sądowych w sprawach, jakie toczyły się z udziałem powoda przed Sądem Rejonowym w (...), warunki jego pobytu w okresie nieprzedawnionym w poszczególnych jednostkach penitencjarnych i ewentualny wpływ tego pobytu na stan jego zdrowia, w tym zdrowia psychicznego, a także przesłanki przedawnienia części roszczeń.

W tej ostatniej kwestii jedynie przez oczywistą omyłkę (w zakresie daty rocznej) przyjął Sąd Okręgowy, że przedawnieniu uległy roszczenia wynikające z przebywania powoda w zakładach karnych i w aresztach śledczych w okresie poprzedzającym 9 sierpnia 2009 r., podczas gdy niewątpliwie chodziło o dzień 9 sierpnia 2008 r. (pozew w administracji Zakładu Karnego w (...) złożony wszak został w dniu 9 sierpnia 2011 r., a prawidłowo wskazany termin przedawnienia, wynikający z art. 442⁽¹⁾§1 k.c., wynosi trzy lata). Okoliczność ta ma jednak znaczenie tylko dla tych roszczeń powoda, które wynikają z jego pobytu w Zakładzie Karnym w (...) od 9 do 28 sierpnia 2008 r., a więc w sumie przez 20 dni, i które – wbrew temu co przyjął Sąd Okręgowy – nie uległy przedawnieniu. Kwestia ta omówiona zostanie w dalszej części uzasadnienia.

Równie bezzasadnie zarzuca skarżący obrazę art. 233§1 k.p.c. Norma ta reguluje sposób oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów pod kątem ich wiarygodności lub mocy dowodowej i wskazuje, że oceny tej sąd orzekający dokonuje w sposób swobodny, według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Przyznając walor wiarygodności i mocy dowodowej tym dowodom, które stanowiły podstawę poczynionych w sprawie ustaleń, niczym Sąd Okręgowy regułem wynikającym z art. 233§1 k.p.c. nie uchybił. Jak już wyżej wskazano, rozważył Sąd ów wszystkie okoliczności sprawy, a rozważaniom jego i wnioskowi nie sposób skutecznie zarzucić sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Bezzasadność zarzutów proceduralnych i faktyczny brak kwestionowania z innych przyczyn poczynionych w sprawie ustaleń (lub – jak było w przypadku ustalenia daty wniesienia pozwu – kwestionowania go bezskuteczność) pozwalają Sądowi Apelacyjnemu ustalenia te w pełni zaakceptować i uznać za własne. Wymagają one jedynie uzupełnienia o opis warunków, w jakich powód przebywał w Zakładzie Karnym w (...) w okresie nieprzedawnionym, to jest w dniach od 9 do 28 sierpnia 2008 r.

Wedle twierdzeń powoda w Zakładzie Karnym w (...) przebywał on w celach przepelnionych, często zmienianych, nie zapewniających wystarczającej intymności, a nadto w Zakładzie tym nie udzielano mu właściwej pomocy psychologicznej, psychiatrycznej i lekarskiej. Rzecz w tym, że – niezależnie od tego, że nie podał on, w której części jego pobytu w tym Zakładzie owe domniemane uchybienia miały mieć miejsce (co jest szczególnie ważne w przypadku tezy o złych warunkach bytowych) – same twierdzenia nie wystarczają do poczynienia stanowczych ustaleń co do faktów. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne, powód natomiast obowiązkowi temu nie sprostał, nie zaoferował bowiem na mające wynikać z jego twierdzeń okoliczności żadnych dowodów. Nawet w swoim własnym zeznaniu (k. 149-150) nie wspominał o jakichkolwiek uchybieniach ze strony funkcjonariuszy tego Zakładu, czy to w zakresie zapewnienia mu odpowiednich warunków bytowych, czy to w zakresie szeroko rozumianej opieki lekarskiej i psychologicznej.

Na tle prawidłowych ustaleń, wzbogaconych o okoliczności pobytu powoda w Zakładzie Karnym w (...), równie prawidłowo zastosował Sąd Okręgowy prawo materialne. Trafnie w szczególności zastosował normę art. 442¹§1 k.c. i doszedł do przekonania, że część roszczeń powoda uległa przedawnieniu, co czyniło zbędnym dociekanie, czy istotnie miały wówczas miejsce zdarzenia, które w jakiś sposób naruszać by mogły dobra osobiste powoda. Okoliczność, że przez oczywistą omyłkę wadliwie określił datę graniczną przedawnienia roszczeń, nie miała w sprawie żadnego znaczenia, wystarczyło bowiem omyłkę tę w postępowaniu apelacyjnym skorygować.

Równie trafnie doszedł Sąd Okręgowy do przekonania, że powód nie wykazał, by w okresie nieprzedawnionym doszło do zdarzeń, które naruszałyby jego dobra osobiste; dotyczy to także pobytu od 9 do 28 sierpnia 2008 r. w Zakładzie Karnym w (...). Nie mogło za naruszenie dóbr osobistych powoda zostać uznane krótkotrwałe osadzenie go w Zakładzie Karnym w (...) w warunkach nieznacznego zagęszczenia celi, niezależnie od tego, że – jak słusznie wywiódł Sąd Okręgowy – wobec dopełnienia przez administrację penitencjarną wszystkich ustawowych wymogów działaniom jej nie sposób przypisać bezprawności. Z kolei wobec niestwierdzenia przewlekłości w toczących się w latach 2008-2010 przed Sądem Rejonowym w (...) postępowaniach karnych nie powstało po stronie powoda z tego tytułu żadne roszczenie, w szczególności roszczenie o ochronę jakichś dóbr osobistych.

W konsekwencji stwierdzić należy, że oddalając powództwo nie dopuścił się Sąd Okręgowy zarzucanej mu obrazy art. 448 k.c.

Z powyższych względów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego podstawę swą znajduje w normie art. 98 k.p.c.

O kosztach udzielonej powodowi w postępowaniu apelacyjnym pomocy prawnej orzeczono na podstawie §19 w związku z §13 ust. 1 pkt 2 w związku z §6 pkt 6 i §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.